

λουν. Ὅλοι τους ὄμορφοι, μὰ κάπως θαμπεροί. Κρατοῦν τρουμπέτες οἱ περισσότεροί στὰ χέρια τους καὶ παΐζουν. Ἄλλοι τραγουδία λυπητερά καὶ μὲ πνεῦμα ἀγγελικὸ, τονίζουν καὶ ἄλλοι βαστοῦν ἀμίλητα τὴν πεθαμμένη σ' ἀστεροζένητο σεντόνι, καὶ προχωροῦνε τὸν κατήφορο. Γεμίζει ὄλο τ' ἀπέραντο πὸ ψαλμωδιές. Φθάνουν στὴν ἄκρη, πέρα στὸν ὄριζοντα, σκάβουνε λάκκο σκοτεινὸ περσὰ μεγάλο καὶ μὲ βαθειὰ ἐδλάβεια μέσα τὴ ρίχνουν... Ἔνας ἕνας σμίγουνε κ' αὐτοὶ στὸ τίποτα καὶ ξαστερώνει πέρα γιὰ πέρα...

Τὸ ναρκωμένο ἀγέρι ξάπλωσε τὰ φτερούγια του, κλώνισε λίγο τὰ δέντρα καὶ πάλι ἤσυχασε. Δὲ θέλησε νὰ ἐνοχλήσῃ μίτε τῆς ἀγάπης τὴν παρηγορήτρα, τὴ νύχτα, μίτε τὴ σκέπη τῶν ἐρωτευμένων, τὸ πλατὺ σκοτάδι, τὸ βασιλείο της. Δὲν ἀκούγεται τσιμουδιὰ οὔτε πὸ ζωντανὸ οὔτε πὸ ἄψυχο. Μίτε τὸ φόρεμά της ἢ βασίλισσα ἀλλάζει φορεῖ τὸ ἴδιο, τὸ πένθιμο· τῆς πάει τὸ θαμπερό. Μὰ δὲν τ' ἀρνιέται γαρνιτούρες τῆς ἀρέσουν· καὶ νάτιν πέρα ὡς κεῖ ποὺ φθάνει ἀνθρώπου μᾶτι, ξεπλέγει μὲ τ' ἀράνταχτα δάκτυλά της φωτοῦφαντη τραχιλιά.

Ἀγγελολόγητες παρθένες, πλούσιες σὲ χάριτες καὶ κάλλη προβάλλουν νὰ τῆς τὴν φορέσουν. Μὲ τὰ διαφανῆ των χέρια τὴν πιάνουν τὴν ὑψώνουν σιγὰ σιγὰ τὴν ταράσσουν μὲ χάρι καὶ σὰ μάγισσες, σὲ κἀνίστρο γεμάτο πὸ λουλούδια τὴ μεταβάλλουν. Τὸ κρατοῦν ἀπὸ τὰ κομψὰ του χερούλια· κἀμινουν δὴδ τρεῖς στροφές,

Assiut Ὀκτώβριος 1908.

τ' ἀφίνουν νὰ πέσῃ κάτω κ' ὀλόγυμνες παλαίουμ μ' ἀνθοκύματα ποὺ σμίγουν στὸ αἰθέριο ἀκρογιάλι μὲ γλυκόφωτο. Δὲ φαίνονται χωθήκανε βαθειά. Ἀὐς νὰ πνιγῆκαν;.. Ὅχι, ἀλλὰ λουλούδια ἦσαν καὶ μὲ λουλούδια ξανὰ ἀγκαλιασθῆκαν. Πετοῦν μὲ χάρι· δίδουνε τὰ χέρια των ἢ μὰ στὴν ἄλλη καὶ στήνουνε χορὸ ποῦ καὶ οἱ θεοὶ πὸ τὰ ψηλά τους δώματα ἂν τις διακρίναν θὰ τις ζήλευαν. Γύρω μενεξεδένια μαξιλάρια ἀνίερα τὶς προσμένουν. Τὰ βλέπουνε καὶ κάθονται πάνω σ' αὐτὰ σταυροποδὶς.

Κύκλο ἔχουνε σχηματίσῃ καὶ στὴ μέσῃ ἕνα πολὺν ἰδιότροπο σεντριβάνι σκορπᾶ λουλούδια φωτερὰ. Ἡ κάθε μὰ σωριάζει ἀμέτρητα μπροστὰ στὰ σκέλη της τὰ θεϊκὰ κ' ἀρχίζει στέφανα νὰ πλέκη καὶ νὰ ἐνώνη συμπλέγματα. Ἦτοιμάσε πρᾶ ἕκαστη τὸ ἰδικό της κ' ὑψώνουσά το τὸ τηρᾶ μ' εὐχαρίστησι γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Ὅλες σὲ μὰ στιγμὴ σηκώνονται, στενεύουνε λίγο τὸν κύκλο καὶ πλέκουνε ἀπὸ κοινοῦ ἕνα τρανὸ στεφάνι μὲ τὰ μικρότερα ποῦ χωριστὰ εἶχαν ἐτοιμάσῃ. Κάτω ἢ μαύρη λωρίδα σχίζεται καὶ φωτίζεται. Οἱ δροσοστάλαχτες παρθένες κρατοῦν ψηλά καὶ μὲ τὰ δρό τους χέρια γύρω τὸ στεφάνι καὶ ἀκούνητες προσμένουν. Λίγη λάμψι προπορεύεται κ' ἀπὸ τὴ χαραμίδα μεγαλόπρεπη βασίλισσα προβάλλει στρογγυλόμορφη στεφανωμένη πὸ τὶς νηὲς τὶς μάγισσες. Τὶ συμπαθητικὴ μορφή, πόσο τὸ στέφανο τῆς πάει!. Μοιάζει τὴ νηὴ τὴ πεθαμμένη. Αὐτὴ θὲ νᾶναι. Ἀπὸ τὸ μνημὶα της ἐβγήκε...

ΠΗΛΙΟΣ ΖΑΓΡΑΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

*Περὶ σὲ μὰ φεγγοβολή, σκορπῶ μὰ ἀνατριχίλα,
Μέσ' στὴν καρδιά μου ἀστείρευτη γλυκολαλεῖ μὰ βρύση,
Πολλὲς γιὰ τὸ τραγοῦδι μου μ' ἔχουν τρελλὰ ἀγαπήσῃ
Κι' ὅπως ὁ ἄνεμος στρώνει τὰ μαῦρα φῦλλα
Σῦβες ἢ ἀρμονία μου τὰ μίση.*

*Μὰ ὅταν καρφώνῃς ἄξαφνα στὰ μᾶτια μου τὸ μᾶτι
Θεογιεῦει μέσα μου ἢ ψυχὴ καὶ λέγω πὼς ἀνίσως
Εἴμ' ἕνας ἀνθρώπος κ' ἐγὼ μὲ τοὺς θεοὺς εἴμ' ἴσος·
Καὶ λέγω πὼς ἀπέθανα καὶ λέγω πὼς μ' ἀγγίζει κάτι
Βαθύτερο ἀπ' τὸν ἔρωτα, τρανότερο ἀπ' τὸ μῦθος.*

(Ἀπὸ τὸν Ἄϊαττα)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ